

Въведението на Християнството въ България е станало тъкмо тогава когато сж се подигнали съперничествата между Папата Николай, и Вселенския Патриархъ Фотиусъ, които съперничества сж прѣдвѣстували схизмата между двѣтъ църкви. Далѣкъ естествено отъ да се мисли даже, Българската църква да зависи по какъвто и да е начинъ отъ Цариградската, Царь Борисъ се помъчи да се приближи до Папата, за да измоли отъ него провъдници, а най-главно за да се основе една Патриаршия или поне една Архиепископия, чрезъ които да се осигури независимостта на Българската църква. Нъ тъй като Папата Николай и наследникътъ му Адрианъ не говориха на исканieto на Царь Бориса той се отнесе тогава къмъ Цариградскій Патриархъ, който удовлетвори исканieto на Царя, и му испрати единъ Архиепископъ.

При царуването също на Бориса, Славянскитѣ равнопослосди Кирилъ и Методий въведоха въ България азбуката, наречена кирилица, приежанieto на която бѣ единъ значителенъ потикъ къмъ литературното и интелектуално развитие на Българетѣ. Царь Борисъ, слѣдъ абдикиранieto си, се помина въ единъ манастиръ въ 906 година.

Прѣзъ царуването на втория му синъ, Царь Симеона, България достигна въ апогея на славата си. Тя владѣше не само надъ Дунавското поле, въ и надъ Тракия и Македония и една частъ отъ Тессалия, Епиръ и Албанія, а отаткътъ Дунава надъ Сърбия, Влахия, една частъ отъ Венгрия и Трансильванія. При такива пространи владѣния, не трѣбва да ни се виежда за чудо, ако Симеонъ си даде титлата Царь, която титла му е била припозната и отъ Папата Формозий. Въодушевентъ отъ желанието да захѣсти Византийскитѣ императори, Царь Симеонъ си даде титлата „Императоръ и Самодржець на всички Българе и Гърци“. Тъзи титла сж носили и наследниците му до 1393 год.

Прѣзъ тѣзи сжщата епоха се оскъществи и най-горещото желание на Българската църква, основанието на патриаршия. Столицата на Български Патриархъ бѣ въ Търново, който градъ отъ

L'instruction du christianisme en Bulgarie s'opérait précisément à l'époque où s'élevaient entre le pape Nicolas et le patriarche Photius les compétitions, présages du schisme entre les deux Eglises. Naturellement hostile à la pensée d'une dépendance quelle fut du côté de Constantinople, Boris chercha à se rapprocher du peuple pour obtenir de lui des prédicateurs et surtout l'érection d'un patriarcat ou tout au moins d'un archevêché qui assurât l'autonomie de l'Eglise bulgare. Ni le pape Nicolas ni son successeur Adrien n'ayant répondu, Boris se tourna vers le patriarche de Constantinople qui fit droit à sa demande et lui envoya un archevêque.

C'est encore sous le règne de Boris que les disciples des apôtres slaves, Cyrille et Méthode, apportèrent en Bulgarie l'alphabet dit Cyrillique dont l'adoption fut le point de départ d'un mouvement littéraire et intellectuel remarquable. Boris après avoir abdiqué mourut dans dans un couvent en 906.

Le règne de son second fils Siméon (894—927) porta la prospérité de la Bulgarie à son apogée; le territoire soumis à sa domination comprenait, non seulement la plaine danubienne du nord des Balkans, mais encore la Thrace, la Macédoine, une partie de la Thessalie, de l'Épire et de l'Albanie, puis au delà du Danube, la Serbie, la Valachie, une partie de la Hongrie et de la Transylvanie. En présence d'une domination aussi étendue, on ne peut s'étonner que Siméon ait pris le titre de Tzar qui lui fut d'ailleurs reconnu par le pape Formose. Aspirant ouvertement à se substituer aux empereurs byzantins, il s'intitula même „empereur et autocrate de tous les Bulgares et Grecs“. Ce titre fut porté par ses successeurs jusqu'en 1393.

C'est à la même époque que l'église bulgare obtint la réalisation de son vœu le plus cher. l'érection d'un patriarcat. Le siège du Patriarcat était Preslaw qui depuis les premiers temps de